

MONS. VALENTIN POZAIĆ, POMOĆNI BISKUP ZAGREBAČKI

Homilija na blagdan Majke Božje Snježne

Gospa Snježna – Dan domovinske zahvalnosti – Dan branitelja

5. kolovoza 1995.- 2012.

Marija Bistrica – 18. nedjelja kroz godinu (B)

Današnja liturgijska svetopisamska čitanja, koja smo upravo čuli, upućuju nas na dublji temelj i sadržaj zbivanja u našem ljudskom životu i radu. U različitim vremenima, uslijed različitih uvjetovanosti života, spremni smo, a često nemilosrdno prisiljeni, na razna i velika odricanja, koja baš i nisu bezazlena za redoviti osobni, obiteljski, vjerski i društveni život.

I kad oskudijevamo, nastojimo osigurati sebi i drugima makar ono najmanje potrebno bez čega ne možemo opstati: hrana i piće. Hrana nam je potrebna za naš tjelesni opstanak, ali ona znači puno više: ona ima i društvenu i duhovnu dimenziju. Čovjek nije stroj koji uzima gorivo, nego je tjelesno-duhovno osobno biće koje se hrani i blaguje.

Štogod slavili, ili kad god se družili, u slavlju ili tugi, družimo se uz hranu i piće. Tako redovito blagovanje za obiteljskim stolom ili na izletu, posebno ono blagdansko, održava naše zajedništvo, drži ljude skupa, oblikuje i učvršćuje zajedništvo.

U Bibliji je redovito nemoguće odijeliti ta dva vidika hrane i blagovanja: onaj tjelesni, i onaj duhovni, duševni, emocionalni.

Tako je činio i sam Isus. Primijetivši svoje slušatelje, iznemogle od gladi i puta, jer su zanemarivši materijalno išli za njim žedni Kruha i vode života višega postojanja, nahranio bi ih hranom za ovaj život, i upućivao na više vrednote.

To je ostavio u baštinu i svojim Apostolima, učenicima, kad im je kod Posljednje večere rekao: 'Ovo činite meni na spomen' (1 Kor 11, 24). I oni su tome ostali vjerni kroz svu povijest. Toj smo Isusovoj želji vjerni i mi danas u ovom svetom slavlju i blagovanju kod oltara Gospodnjega.

Današnji je datum i blagdan, jedan od onih koji su neizbrisivo upisani u hrvatsku nacionalnu povijest. Sjećamo se onog dana kada je, nakon višegodišnje nesmiljene agresije zla i mržnje, veličanstveno obranjena Lijepa naša domovina.

Bio je to, i ostao, dan pobjede, ponosa i slave. Za taj dugo očekivani, i duboko željkovani dan mnogi su na oltar Domovine prinijeli svoje živote, svoje zdravlje, svoje najmilije, a cijela Domovina pretrpjela je neizbrojive kulturne, intelektualne, duhovne i materijalne štete.

Taj dan pobjede, ponosa i slave zbio se na blagdan Majke Božje – Gospe Snježne. Bio je to blagoslov neba na uporne i ustrajne molitve: i branitelja i naroda. Tolike su oči bile uprte u sveti znak Križa Kristova, podignutog na mnogim mjestima, a Krunica o vratu branitelja, hrvatskih vitezova, i u rukama vjernog naroda – postala je draga i neotuđiva svojina, sveti znak prepoznavanja vjere i nade i ljubavi, i budućnosti hrvatskoga naroda.

Divimo se svima onima koji su uspjeli nadživjeti ratne, i ne manje, poratne nevolje: njima čestitamo i zahvaljujemo – a preminule pohranjujemo s dubokim poštovanjem u svom srcu i svojim molitvama. A sudbina mnogih još ostaje nepoznata, i to je bol neizbrisiva.

Izabrani narod, kako smo i danas mogli čuti, izlazeći iz ropstva i ulazeći u obećanu slobodu domovine, brzo je zaboravio sva ona silna zla ropstva, podlegli su zarazi nametnutog podaničkog mentaliteta, sluganstva; zavodjenjem zlikovaca među njima počeli su mrmljati na svoje od Boga dane predvodnike i izbavitelje, prelijepu zemlju, čak su se htjeli vratiti natrag – unatoč brojnim žrtvama i veličanstvenim doživljajima.

Postali su nezahvalni za sve primljene darove i omalovažavali i vrijeđali osloboditelje. Sotona napastuje čovjeka da prezre blago koje ima, ili da vidi samo ono što nije dobro, ili tako izgleda.

Mnogi su posrnuli na putu oduševljenja i radosti oslobođene Hrvatske. Slušamo teške tužaljke: Hrvatske je oslobođena, ali nije slobodna; bit će kažnjena – jer, nije se smjela osloboditi. Ili: U Hrvatskoj je dobro onima – koji Hrvatsku nisu htjeli.

Opako zlo komunističkog terora i zastrašivanja nije ishlapilo, štoviše, nastavlja se obnavljati veličanjem zločina i podizanjem spomenika. I premda svakog dana izlaze na svjetlo javnosti nova zvjerstva i zla, nove masovne grobnice komunističkih pokolja, ovo društvo nije de-komunizirano.

Naprotiv, položaje i vlasti i privilegije uživaju oni koji su počinili zločine, oni koji ih štite i brane i veličaju, i još im podižu spomenike. Nije poznato koliki i danas primaju velike prihode.

Progonitelji ljudi primaju nagrade za - promicanje ljudskih prava. U današnjoj se Hrvatskoj mračna komunistička prošlost ne kažnjava, već nagrađuje. Štoviše, uspoređuju se masovni ubojice i teroristi s hrvatskim braniteljima – što je znak krajnje moralne izopačenosti. I premda je ta ideologija jedno od najvećih zala u povijesti čovječanstva, nije ih sram.

Poznata je molitva Crkve 'Litanije svih Svetih' u kojoj po zagovoru svih svetih i mučenika vapijemo Božanskome veličanstvu da nas čuje, i usliša, u našim mnogobrojnim potrebama i nevoljama. Duga je to molitva, mnogih zaziva.

Tim brojnim zazivima mi bismo u Hrvatskoj, trebali dodavati još neki novi, sasvim naročiti zaziv, za sasvim naročitu potrebu, koju su neki drugi narodi, proizašli iz istog komunističkog terora i ropstva, već odavno na svoj način razriješili.

Kad bi među onim brojnim postojao i zaziv 'Sveta lustracija: pohodi nas, oslobodi nas!' – trebali bismo moliti Litanije svih Svetih svaki dan.

Neka pođe lustracija od Pantovčaka, preko Markova trga s obje strane, neka se spusti na Zrinjevac, pa preko Prisavlja – neka pohodi cijelu našu Domovinu! I neka ne zaboravi: Guja u hrvatskim njedrima stoluje, i koti nove antihrvatske guje.

Da, danas slavimo dan pobjede i dan zahvalnosti, dan branitelja. Što danas simbolički slavimo, trebali bismo živjeti svakog dana. Dan zahvalnosti podsjeća nas da smo mnogo toga učinili, ali da nam je mnogo toga darovano – odozgora. Mi njegujemo svoj život, ali prije toga primili smo ga na – dar. Tko je zahvalan, zna gdje je i tko je temelj njegova života.

Jesmo li brzo zaboravili svesadržajnu poruku kardinala Franje Kuharića: bogoljublje, čovjekoljublje, domoljublje.

Jesmo li zahvalni kad se opredjeljujemo protiv života, protiv obitelji, protiv istine o hrvatskoj prošlosti i sadašnjosti – i kad se na taj način, svjesno ili nesvjesno, odričemo budućnosti?

Jesmo li zahvalni kad nezainteresirano promatramo, i na taj način sudjelujemo, u sramotnom donošenju zakona izdaje života, braka i obitelji – kako ga je zamislio Stvoritelj i Ljubitelj života (Mudr 11,26).

Živimo li kao narod života za život ili smo izdali život? Sveto pismo dovikuje: 'Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Gospodina Boga svoga, slušajući njegov glas, prijanjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo. Ta on je život tvoj, tvoj dugi vijek, da bi mirno mogao boraviti na zemlji' (Pnz 30, 19 – 20).

Kad je prošle godine u Hrvatskom narodnom kazalištu, pred izabranicima hrvatskog društva, Sveti Otac Benedikt XVI. progovorio o važnosti savjesti, odobrali su mu velikim pljeskom. Gdje je bila savjest godinu dana kasnije, u petak, 13. srpnja ove 2012. godine? Jesmo li svjesni: Ruka u Saboru za industriju smrti – ruka je za Sotonu, koji je lažac i čovjekoubojica od početka, od Kaina do danas (Iv 8,44).

Ima li ikoji vjernik, koji odgovorno obnaša svoju dužnost, da nije mogao saznati i spoznati Božju istinu o braku i obitelji, o početku i dostojanstvu ljudskog života na svim njegovim razinama – zahvaljujući građanskim inicijativama 'Vigilare', kao i onoj 'I ja sam bio embrij'?

Zar su samo tako hrvatski biskupi u više navrata govorili o tome pitanju i podsjećali da je takav prijedlog zakona 'po svome sadržaju i naravi duboko nemoralan i nehuman' (Izjava Stalnog vijeća HBK o konačnom Prijedlogu zakona o medicinski pomognutoj oplodnji', 9. srpnja 2012)?

Budimo zahvalni i ne zapustimo Lijepu našu domovinu: nemojmo prezirati njezine ljepote i bogatstva; ne dopustimo da propada sve ono vrijedno stvoreno, neka ne zaraste korov plodna polja i njive naše, i vinograde i maslinike; ljubimo naše sinje more ne samo za turizam, nego daleko više kao izvor bogatstva zdravlja i hrane i razvoja; ljubimo Lijepu našu domovinu ne samo riječima nego nadasve djelom i istinom, svesrdnim zalaganjem u čestitosti i pravednosti, da nam Domovinu ne obavije tuga i bol zbog komadanja i rasprodaje, već da se raduje u procvatu napretka, ponosa i dostojanstva svojih sinova i kćeri.

Budimo zahvalni svim onim velikodušnim pojedincima, obiteljima – majkama i očevima, kćerima i sinovima, sestrama i braći, hrabrim i radosnim braniteljima, koji su živjeli, radili i molili za ovo sveto tlo, u kojima živi duh i kuca srce: Dok je srca, bit će i Croatiae!

Budimo zahvalni živeći i radeći tako da ovaj sveti mali dio svemira, ostane uvijek sretna i blagoslovljena Lijepa naša domovina!

A ti, Dušo duše hrvatske, Isusova Mati, najvjernija zagovornica zemlje Hrvatske, na braniku vjere stoj, čuvaj našu svetu vjeru i Hrvatski dom! Amen.